

Γ΄ ΒΡΑΒΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

ΡΑΦΑΗΛ ΖΑΜΠΑΚΑΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΛΕΥΚΟΠΗΓΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

ΔΙΔΥΜΑ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
ΛΑΣΚΑΡΙΔΗ

Το μολύβι

Το ρολόι δείχνει τέσσερις ακριβώς. Έχει στη διάθεσή του μία ώρα για να γράψει την έκθεση για την επόμενη ημέρα. Κάθεται στην καρέκλα μπροστά από το γεμάτο με αραδιασμένα βιβλία θρανίο του. Κάνει μια βιαστική και αδέξια προσπάθεια να βγάλει κάποια βιβλία απ' το κέντρο και να τα στοιβάξει στις άκρες. *Κάποια άλλη μέρα θα τα τακτοποιήσω καλύτερα.* Ελευθερώνει έναν χώρο, όπου χωράει μόνο το τετράδιο, διαβάζει μια φορά την εκφώνηση και ανοίγει την κασετίνα του για να πάρει ένα μολύβι. Έχει απομείνει μόνο ένα μισοτελειωμένο HB. Χωρίς δεύτερη σκέψη, το παίρνει και ξεκινάει.

Η έκθεση έχει θέμα «Δυνάμεις και Διακρίσεις στην κοινωνία». Τα λεπτά κυλούν και ούτε λέξη δεν περνά απ' το μυαλό του. Το χαρτί περιμένει υπομονετικά. Και τότε ξαφνικά το πρώτο γκρι λερώνει το λευκό. Ένα κεφαλαίο Σ από το «Στη», από το «Στη σημερινή εποχή». *Είναι σίγουρα σωστό;* Ο μαθητής παίρνει σβήστρα και το σβήνει.

Κρατάει στο δεξί του το μολύβι και τη σβήστρα στο αριστερό. Αυτά σημαδεύουν απειλητικά το χαρτί, σαν να ήταν το πιο λαχταριστό πιάτο. Έτοιμα να το καταβροχθίσουν.

Αλλά υπάρχει ένα πρόβλημα:

Δεν πεινούν. Όχι σήμερα, αλλά ούτε και χθες. Όχι την τελευταία εβδομάδα. Πότε άραγε να ήταν η τελευταία φορά; Πρέπει να 'χουν περάσει μήνες. Μήπως πρόκειται για ασθένεια; Μάλλον όχι, εξάλλου, πάντα το είχαν.

Όμως χωρίς φαγητό, πώς μπορεί κάποιος να ζήσει; Χωρίς τροφή, τι θα γίνει με το αύριο, αν όχι με το σήμερα;

Αλλά απ' την άλλη, μια έκθεση είναι η θεραπεία;

Ο μαθητής ανακάθεται. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και καθαρίζει το μυαλό του. Η μία ώρα που του απέμεινε όλο και λιγοστεύει. Η προπόνηση μπάσκει πλησιάζει. Γεμίζει με μια ευχάριστη αγωνία. Θα τρέξει, θα χτυπηθεί από τον αέρα, θα νιώσει την καρδιά του να χτυπά. Είναι η τελευταία προπόνηση και μάλλον όχι μόνο για φέτος. Του χρόνου αρχίζει το Λύκειο και δεν θα έχει πολύ χρόνο. Πρέπει να επικεντρωθεί στο σχολείο. Έτσι πρέπει να γίνει.

Ενώ είναι απορροφημένος στις σκέψεις του, παίζει στα δάχτυλά του την γωνία του χαρτιού. Κουνάει την σελίδα πέρα-δώθε μπροστά από τα μάτια του. Θυμίζει στον εαυτό του ότι είναι ακόμα κενή. Κενό στο χαρτί, κενό στο μυαλό του, ο χώρος ήσυχος, κενός. Ασυναίσθητα, ακουμπάει το πλάι του μολυβιού στο χαρτί και αρχίζει να τυλίγει σιγά-σιγά την άκρη του χαρτιού γύρω από το μολύβι. Δεν το κάνει αυτός. Το μολύβι οδηγεί, το μολύβι αποφασίζει. Αυτός δεν σκέφτεται, μόνο εκτελεί.

Ξαφνικά ο μαθητής συνέρχεται και τινάζει το μολύβι μακριά από το χαρτί.

Στην αρχή όλα μοιάζουν όπως πριν. Το ίδιο κενό.

Όμως ο μαθητής το αισθάνεται. Κάτι άσχημο έχει συμβεί.

Και τότε το βλέπει.

Το χαρτί. Παραμορφωμένο και πληγωμένο.

Μόνο η σιγή τρέχει να συμπαρασταθεί. Αγκαλιάζει με τα αόρατα χέρια της την τρισδιάστατη λευκή σπείρα και της ψιθυρίζει, για να μην ακούσει το μολύβι: «Ήσυχασε. Λυπάμαι, μα θα πρέπει να συνεχίσεις με τον νέο σου εαυτό. Έτσι θα είσαι από 'δω και πέρα».

Κάποτε ήταν ολόισιο, καθαρό, αθώο, γεμάτο με φιλοδοξίες και όνειρα. Αλλά τώρα ήρθε το μολύβι. Σκληρό και αιχμηρό. Πιο ισχυρό απ' το χαρτί.

«Έτσι 'ναι η ζωή» ψιθυρίζει η σιγή κι αποχωρεί.

Ο μαθητής αντιστέκεται, μα πέφτει πάλι στον ίδιο ωκεανό. Είναι απέραντος, ήσυχος και σκοτεινός. Οι σκέψεις του μπλέκονται με τις σταγόνες. Βουλιάζει αργά και γαλήνια. Κανείς δεν έρχεται να βοηθήσει, μα δεν θα τον είχε και ανάγκη. Μπορεί να αναδυθεί κι από μόνος του και όποτε αυτός το επιθυμεί. Κι αν θέλει μένει για πάντα εκεί.

Τότε αναπάντεχα, ένα ψάρι περνάει ακριβώς μπροστά απ' τον μαθητή με ταχύτητα και κουνώντας γρήγορα την ουρά του, μάλλον προσπαθώντας να σωθεί από κάποιον θηρευτή. Σίγουρα κατάφερε να συνεφέρει τον μαθητή.

Είναι ο πατέρας του απ' το διπλανό δωμάτιο, πατώντας δυναμικά τα πλήκτρα του πιάνου, στον ίδιο μαθητικό ρυθμό, όπως εδώ και δύο χρόνια. *Μα γιατί να δυσκολεύεται τόσο πολύ; Εγώ μέχρι τώρα θα μπορούσα να παίζω Ντεμπυσσύ.*

Ο μαθητής επαναφέρει το βλέμμα του στο θρανίο. Ίσως και να λυπάται υπερβολικά το χαρτί. Έτσι κι αλλιώς μέχρι αύριο θα είχε τσαλακωθεί σε χίλια-δυο άλλα σημεία. Γιατί απλά ο χρόνος ποτέ δεν σταματά. Δεν κάνει επιλογές και διακρίσεις. Και στο πέρασμά του, τίποτα δεν μένει αναλλοίωτο.

Σκέφτεται και τα δέντρα.

Κάποια μάλλον ντρέπονται για την μοίρα τους. Πριονίζονται για μαλακό χαρτί.

Άλλα περνούν υπερήφανα στο ταινιόδρομο του εργοστασίου και χαμογελούν πονηρά κάτω από τα μηχανήματα που θα τα μετατρέψουν σε περίβλημα μολυβιού.

Και να το πάνω στο θρανίο του ένα δάσος με δυο δέντρα. Κάποτε αδέρφια. Τώρα δούλος και αφέντης.

Είναι η αδικία που τον ζαλίζει.

Αρπάζει το μολύβι και κρατάει τις άκρες του με δύναμη. Σφίγγει τις γροθιές του και πιάζει αργά. Κλείνει τα μάτια του και σμίγει τα φρύδια του. Τα κύματα χτυπούν ορμητικά μες στο κεφάλι του και αυτός κολυμπάει ν' αναδυθεί..

Ξαφνικά το μολύβι σπάει στα δύο. Ήταν μια σύγκρουση, ένα ξέσπασμα, μια κραυγή οργής.

Και τώρα φαίνεται ο γραφίτης στην καρδιά του μολυβιού. Η μαύρη του ψυχή.

Το σπασμένο μολύβι και το παραμορφωμένο χαρτί στέκονται δίπλα-δίπλα. Παράλυτα, στην ίδια μοίρα. Ο μαθητής παίρνει ένα τετράδιο από την τσάντα του και ζωγραφίζει αυτό που βλέπει. Αυτή θα είναι η έκθεσή του. Λογική ή εφηβική τρέλα; Δεν τον νοιάζει.

Κλείνει το τετράδιο και το βάζει πίσω στην τσάντα. Σηκώνεται και ετοιμάζεται για το μπάσκετ. Στέκεται για μια στιγμή και ακούει τον πατέρα του απ' το διπλανό δωμάτιο. Θέλει να πει στον πατέρα του να μην σταματήσει να προσπαθεί. Να έχει όνειρα και θέληση μέχρι το τέλος, όσο δύσκολη κι αν έρθει η ζωή.

Αλλά λογικά τα ξέρει όλα αυτά. Δεν χρειάζεται ένα έφηβο να του τα υπενθυμίσει.

Βγαίνει έξω και κατευθύνεται προς το γήπεδο. Περπατάει και στον δρόμο αποφασίζει.

Δεν είμαι το χαρτί. Δεν θέλω να είμαι το χαρτί.

Είμαι το μολύβι.

